

САБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

листопад 2008 №22 (145)

ГОЛОДОМОР 1932-33 РР.

Наша історія знає чимало жажливих злочинів супроти українського народу, але рідко який за своїми масштабами й садизмом може зрівнятися з тим, який було скоєно в 1932-1933 роках московсько-комуністичним режимом, повного байдужості до людських життів, що приносилися в жертву його політиці.

Українською катастрофою ХХ століття називає сучасна громадська думка голодомор 1932-1933 років, масштаби якої просто неможливо усвідомити. Ця катастрофа завдала нації непоправного удару. Соціальні, психологічні і демографічні наслідки якої дають знати про себе і сьогодні.

З 1929 року Сталін розпочав відверту боротьбу проти українських селян, нависивши на них ярлик спекулянтів, що автоматично зараховувало їх до класових ворогів. Чотирирічна війна шляхом «ліквідації куркульства як класу» та усуспільнення селянських господарств досягла свого апогею восени 1932 року, коли на село були направлені численні загони з чітко визначеними планами хлібозаготівель. Ці плани не вичерпували всіх форм здавання селянами збіжжя та продовольства державі. Крім власне хлібозаготівель, селяни мали здавати мірчуховий збір, різноманітні заготівлі м'яса, вершкового масла, яєць, інших видів продовольства, повернення державі насінневої позики, розрахунки колгоспів з МТС за здійснені ними роботи тощо.

Єдиною формою оплати праці колгоспників були не гроші, а трудові одиниці – так звані трудовні. Пересічною натуральною оплатою трудовня в колгоспах України у 1932 році було від 1 до 1,5 кг хліба. Його грошове наповнення становило від 50 копійок до 1 крб. 20 коп. Як стверджує В. Марочко, у 1932 році один працездатний колгоспник, за офіційною статистикою, виробляв 143 трудовні. Непрацездатним членом колгоспів трудовні не нараховувалися, і секретаріат ВУЦВК вважав це правильним.

Враховуючи ступінь незадоволення його політикою в суспільстві, а також у керованій ним партії, Сталін і його прибічники воліли приректи на голод і смерть мільйони, ніж випустити владу.

З приїздом в Україну Молотова головним методом хлібозаготівель стали репресії. Прийнята за вказівкою цього сталінського поплічника постанова, якою судові органи зобов'язуються розглядати судові справи з хлібозаготівель поза чергою «як правило виїзними сесіями на місці із

застосуванням крутих репресій».

Цією ж постановою вводилося таке невідоме жодній системі судочинства покарання, як занесення колгоспів, сіл або цілих районів на «чорну дошку». Позбавлені усього їстівного, не маючи змоги втекти через загороджувальні пости ГПУ, яким оточували занесену на «чорну дошку» територію, люди були приречені на голодну смерть.

З метою недопущення неконтрольованих міграцій населення 27 грудня 1932 року з'явилася постанова про запровадження паспортної системи. Селян було виключено із категорій громадян СРСР, яким видавалися паспорти.

Як наслідок, в селах України, не отримуючи допомоги ззовні і не маючи можливості врятуватися на законних підставах, люди вимирали масово.

Для зміцнення своєї влади тоталітарний режим знищував усіх, хто міг хоч якось порушити монополію тоталітарної держави на право вирішувати, як має жити держава. Українська нація, яка була другою за чисельністю в СРСР, мала величезний культурно-історичний спадок, власні славетні традиції державотворення, досвід національно-визвольної боротьби, а тому становила серйозну загрозу для цього імперського утворення, його геополітичних намірів. З огляду на це сталінський режим дався до відкритої війни проти українців.

Звичайно, відповідальність за це повинен нести весь тоталітарний сталінський режим з його розгалуженою каральною машиною. Але було кілька головних дійових осіб, які спровокували Голодомор або ж не відвернули його, хоча могли і повинні були це зробити. Це: Йосип Сталін – Генеральний секретар ВКП(б), перша особа у комуністичній ієрархії;

В'ячеслав Молотов – голова Раднаркому СРСР, тодішнього радянського уряду, безпосередньо відповідав за хлібозаготівлі в Україні;

Лазар Каганович – у 1925-1928 рр. – секретар ЦК КП(б)У, 1928-1939 рр. – секретар ЦК ВКП(б), вірний соратник Сталіна, спеціальний посланець, який керував хлібозаготівлями на Північному Кавказі та здійснював ревізії в Україні, зокрема на Одещині;

Павло Постишев – у січні 1933 р. направлений в Україну як 2-й секретар ЦК КП(б)У з особливими повноваженнями. Головним завданням, яке поклав на нього Сталін, було «безумовне виконання плану хлібозаготівель». Після виконання цього «плану» Постишев став головним ініціатором і безпосереднім керівником репресій проти української інтелігенції;

Станіслав Косіор – у 1928-1938 рр. – перший секретар ЦК КП(б)У, фактичний керівник Української РСР;

Влас Чубар – у 1923-1934 рр. – Голова Раднаркому УРСР, тодішнього радянського уряду. Друга особа серед керівників України.

Мендель Хатаєвич – у 1932-1933 рр. – 2-й секретар ЦК КП(б)У, також мав «особливі повноваження» стосовно хлібозаготівель;

Станіслав Реденс – керівник ГПУ УРСР. Саме він «відпрацьовував» перші справи, пов'язані з Голодомором;

Всеволод Балицький – повноважний представник ОГПУ в Україні, який потім очолював ГПУ УРСР. Фактично саме він ініціював більшість наказів, за якими голодних селян або осіб, які намагалися допомогти їм, засуджували до смертної кари через вигадані звинувачення. Також один із організаторів винищення української інтелігенції.

Роль цих осіб в організації Голодомору в Україні була різною. Якщо Сталін був головним ідеологом розправи, Каганович, Балицький і Постишев проявляли найбільшу активність.

Терор голодом або голод, штучно створений владою здійснюваний шляхом установлення для них аж надто великих, непосильних норм хлібоздачі, вилучення до останку харчів, а також ужиття заходів, аби жертви голоду не дістали допомоги ззовні, ... Ця акція, супроводжувалася масовими гоніннями на українську культуру, інтелігенцію, церкву.

Влаштовано терор голодом, щоб знищити саму українську національну
(Закінчення на стор. 3)

Миряни УГКЦ дискутували про свою участь у житті парафії, Церкви і держави

“Головною метою для нас було бажання активізувати мирян і душпастирів у парафіях УГКЦ. Досвід Комісії УГКЦ у справах мирян свідчить, що це можливо зробити. Єдине, що потрібно – щоб у єпархії чи протопресвітерстві з'явилася людина, яка б хотіла займатися справами мирян”, – для Департаменту інформації сказав д-р Юрій Підлісний, голова Комісії УГКЦ у справах мирян, розповідаючи про завдання II з'їзду мирян УГКЦ: “Моя участь в житті парафії, Церкви і держави”. З'їзд, у якому взяли участь делегати із усіх єпархій та екзархій УГКЦ в Україні, відбувся 7 - 8 листопада 2008 року у м. Києві.

Учасниками з'їзду були 156 делегатів з цілої України, люди різного віку, професії, соціального стану. Вони стали представниками всієї повноти нашої Церкви. Крім делегатів від єпархій та екзархатів (від архієпархій 15 осіб, єпархій – 12 осіб, екзархатів – 6 осіб та 1 - 2 священники) у з'їзді взяли участь представники навчальних закладів УГКЦ (семінарій та Українського католицького університету) та члени загальноцерков-

них мирянських організацій (“Матерів у молитві”, федерації товариств “Обнова”, “Української молоді Христові”, “Віри і світла” та руху “За життя”).

Робота проходила у форматі пленарних засідань та праці у групах. Доповіді, які були виголошені у п'ятницю, за словами Юрія Підлісного, можна поділити на два блоки: освячення мирянина та відповідальність священника за освячення мирянина; відповідальність за парафію мирянина та відповідальність (у сенсі розбудови парафіяльних структур) за парафію священника. Дві суботні доповіді були на тему: “Вплив парафії на обличчя Церкви” та “Роль парафії у житті суспільства і держави”. Для праці у групах були запропоновані проекти звернень до мирян, до священників і семінаристів, до Синоду Єпископів (документ містить три розділи: позитиви, які слід плекати; негативи, які потрібно уникати та механізми для досягнення цього), до всіх християн та людей доброї волі про потребу морального і духовного оновлення політичного процесу (тексти документів буде опубліковано

найближчим часом).

У суботу із делегатами з'їзду зустрівся Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ. У своєму слові він висловив декілька спостережень та пропозицій. Зокрема Предстоятель УГКЦ розповів, що під час засідань Патріаршого Синоду цього року було розглянуто проект документу “Життя у парафії”, який тепер владики мали б доопрацювати. Тому напрацювання II з'їзду мирян, за його словами, стануть у нагоді для їхньої роботи. Крім того Блаженніший Любомир наголосив на надзвичайно важливості заснування церковних загальноосвітніх навчальних закладів і запросив до цієї справи мирян. Іншим акцентом промовця стало звернення уваги на те, що у сфері душпастирства молоді є прогалина у душпастирській опіці молодих людей серед робітників і селян. Також Глава УГКЦ говорив про необхідність розвивати у нашій Церкві професійні товариства.

Департамент інформації УГКЦ

Про Сорок першу сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ

29-30 жовтня 2008 року у Львові-Брюховичах відбулася Сорок перша сесія Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ. На сесійних засіданнях були присутні 17 членів Митрополичого Синоду та запрошений гість Преосвященний Владика Славомир (Мікловш), Єпарх Крижинецький, що у Словенії, Хорватії та Боснії і Герцеговині.

Члени Синоду прийняли до відома виконання рішень Сорокової сесії Митрополичого Синоду та затвердили порядок денний, у якому було розглянуто питання про місійну діяльність нашої Церкви та проаналізовано результати діяльності Робочої групи з питань місійної діяльності УГКЦ. Синод розглянув у третьому читанні проект положення “Про статус медичного капелана в УГКЦ” та затвердив його. Було розглянуто питання про акцію проти поширення СНІДу та затверджено текст звернення з цього питання. Також розглядалось питання про перевірку суддівської системи у Верховному Архієпископстві та заслухано звіт комісії, яка перевіряла цю галузь.

У складі блоку економічних питань було заслухано доповідь про створення пенсійного фонду “Покрова”, про здійснені заходи для його популяризації та про заплановані заходи щодо розвитку його діяльності.

На сесійних засіданнях Синоду було обговорено питання протидії абортам в Україні. Окрім цього, було розглянуто питання про торжественне проголошення бл. священномученика Омеляна Ковча покровителем душпастирів Української Греко-Католицької Церкви та призначено оргкомітет такого проголошення. Також розглядалися питання про душпастирську обслугу у пенітенціарній системі та Збройних силах України; про реституцію церковної власності; про стан будівництва Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві та про відзначення 75-ти річчя Голодомору.

Наступну, Сорок другу сесію Митрополичого Синоду, одноставно було вирішено провести у грудні 2008 року Божого.

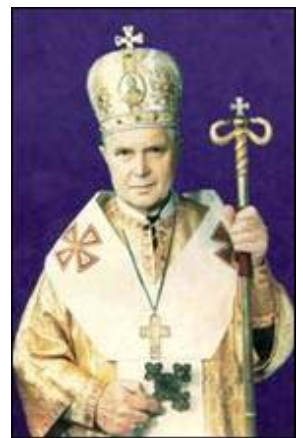
Секретаріат Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного
Архієпископства УГКЦ

Помер єпископ-емерит УГКЦ Софрон Дмитерко

На 92-му році життя помер єпископ-емерит Івано-Франківської єпархії Української Греко-Католицької Церкви Софрон Дмитерко. Його ім'я тісно пов'язане з підпільною діяльністю та відродженням УГКЦ. Поховають Софрона Дмитерка 7 листопада у крипті кафедрального собору святого Воскресіння в Івано-Франківську.

Біографія: Народився 1 червня 1917 р. у с. Бичківці на Тернопільщині. У 1932 р. вступив до монастиря Чину Святого Василя Великого. Навчався у Кристинополі, Лаврові, Оломоуці та Карловому університету (Чехія). Отримав єрейські свячення 14 травня 1942 р. у Празі. Упродовж 1944-1954 рр. перебував під арештом за антирадянську діяльність. Після звільнення підпільно душпастирствував у Коломиї, Долині, Яремчі та інших містах. 30 листопада 1968 р. Софрон Дмитерко підпільно отримав єпископські свячення. У 1973 році був заарештований і етапований у 38-му зону на Луганщині. З огляду на вже немолодий вік, виконував обов'язки сторожа, потім працював на інших примусових роботах.

З виходом Української Греко-Католицької Церкви з підпілля владика Софрон до емеритури в 1997 році виконував обов'язки Івано-Франківського єпарха УГКЦ.

У неділю, 23 листопада, о 15.30 год. у Катедральному Соборі Пресвятої Трійці буде проведено фестиваль української музики “Струни душі нашої”

Організатором фестивалю виступила Дрогобицька організація Національної спілки композиторів України.

ГОЛОДОМОР 1932-33 рр.

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

ідею, підірвавши її соціальну базу, деморалізувавши інтелігенцію і зробивши із селян, що вижили після голоду, покірних колгоспників.

У серпні 1932р. було запроваджено заборону торгівлі, яка практично унеможливила придбання селянами хліба.

Восени 1932р. влада вдалася – через т.зв. натуральні штрафи – до повного вилучення продовольства у «боржників» по завищених планах хлібозаготівлі.

Вживання в їжу котів, собак, труподство і навіть канібалізм стали масовим явищем серед доведених голодомором до безтями людей.

Після Постанови ЦК КП(б)У від 18.11.1932р. масового застосування набув режим «чорних дошок», який, за неповними даними, стосувався господарств 82 районів. Ці господарства були повністю ізольовані (оточені озброєними загонами), звідси були вивезені усі продовольчі товари і насінні запаси. Занесення на «чорну дошку» фактично було рівнозначне смертному вироку.

У січні 1933р. до ЦК ВКП(б) «...дошли свідення, що на Кубані і Україні почалася масовий виїзд крест'ян «за хлібом» в ЦЧО, на Волгу, Московську обл., Западну обл., Белорусію». Відтак, Директива ЦК ВКП(б) від 22.01.1933р. передбачає заборонити виїзд селян з України та Кубані (заборона продаж квитків та оточення залізничних станцій), а також заарештувати та депортувати тих, хто вже встиг виїхати. У результаті цілі області України, населені пункти, а також сам кордон УРСР в 1932-33 роках були оточені військовими загонами, які не випускали людей до інших регіонів СРСР, а також із сіл і містечок у великі міста України.

Причиною Голодомору-геноциду була політична складова, а не економічна необхідність, як це трактувалося в радянській історіографії.

Здійснення масштабної жорстокої акції знищення людей планувалося у Москві за чіткою схемою. По-перше, активізація в Україні у 1929–1930 роках так званого розкуркулення, що означало руйнування заможних селянських господарств. У них забирали все: житло, одяг, знаряддя праці, худобу, а самих з родиною, дітьми вивозили до Сибіру або ж просто у поле посеред зими без жодних засобів до існування. Тисячі господарств найкращих українських хліборобів було ліквідовано, а їхніх власників заарештовано або вислано за межі України.

У 1931 році продовжувалося знищення українців шляхом репресій, розстрілів усіх, хто гіпотетично міг би чинити опір геноциду. Москва добре пам'ятала прагнення українців до створення соборної незалежної України у 1920-х роках. Тому ще з 1929 року було організовано масові арешти партійних діячів, письменників, учених, учителів, господарників. Органи ДПУ ретельно вишукували у містечках та селах «контрреволюціонерів», людей «чужих поглядів», колишніх петлюрівців,

махновців та й просто «неблагонадійних українців».

Колгоспи, які не виконали планів хлібозаготівлі, заносили на «чорну дошку», що означало повне припинення їм продовольчого постачання, заборону на торгівлю і кредитування. Навколо сіл влаштовували «загороджувальні загоони», які не випускали селян із сіл. За обвинуваченням у зриві хлібозаготівель було усунуто від роботи і віддано до суду більшість керівників колгоспів.

7 серпня 1932 року ЦВК і РНК СРСР прийняв постанову «Про охорону майна державних підприємств, колгоспів і кооперації та зміцнення громадської (соціалістичної) власності». Ця постанова відомі в народі під назвою «Закон про п'ять колосків», бо саме за збирання на полі колосків кожному «винуватцеві» загрожувало від 10 років ув'язнення до розстрілу. Непоодинокими були випадки самосудів над селянами.

Тоді ж, у листопаді 1932 року, було створено «буксирні бригади» під керівництвом уповноважених з району, переважно присланих з міст. Їх з Росії, за офіційними даними, приїхало понад 20 тисяч. Вони здійснювали щоденні обходи селянських подвір'їв. Ходили зі зброєю, залізними палицями-шупачами, за допомогою яких шукали заховане зерно і забирали у людей усі їстівні запаси, а не лише зернові. Тих, у яких знаходили хоча б мізерну кількість зерна, біли і заарештовували.

Постановою РНК УСРР і ЦК К(б) від 6 грудня 1932 р. затверджувалося занесення на «чорну дошку» сіл, які злісно саботують хлібозаготівлі. Режим покарання занесених на «чорну дошку» сіл включав: припинення ввозу до таких сіл товарів і вивезення з відповідних кооперативних та державних крамниць усіх наявних товарів; повне припинення кооперативної і державної торгівлі на місцях; цілковиту заборону колгоспної торгівлі як для колгоспників, так і для одноосібників; припинення всілякого кредитування і дочасне стягнення кредитів та інших фінансових зобов'язань; репресії проти всіляких чужих, ворожих і контрреволюційних елементів.

На підставі цієї та інших подібних постанов на «чорну дошку» було занесено сотні українських сіл. І навіть суцільні райони. Їх мешканці опинялися у своєрідних «гетто», позбавлялись елементарних предметів повсякденного побуту, ставали жертвами спеціальних фінансових санкцій та вибіркового політичного репресій.

По-перше, у розпал Голодомору українським селянам було заборонено виїздити поза межі України. Заборона забезпечувалась розміщенням на кордонах УРСР та на залізничних станціях військових частин і підрозділів ГПУ. Відповідно до Постанови Політбюро ЦК ВКП(б) та РНК СРСР від 22 січня 1933 р., органи влади були зобов'язані «не допускати масового виїзду селян із Північного Кавказу в інші краї та в'їзд до меж краю з України», а також «масового виїзду з України в інші краї та в'їзд на Україну з

Північного Кавказу». Ця заборона свідомо позбавляла голодуючих селян можливості придбати необхідні для порятунку продукти харчування поза межами ураженої голодом території України, прирікаючи їх на голодну смерть.

По-друге, систематичні і жорстокі репресивні заходи вживалися до тих партійних і радянських керівників усіх рівнів, які висловлювали незгоду з надмірними планами хлібозаготівель і прагнули допомогти голодуючим селянам шляхом виділення їм продуктів харчування із колгоспних фондів.

Ленінсько-сталінське керівництво завжди надавало виняткового значення Україні, вважаючи, що її утримання в орбіті московського центру є ключовою умовою для забезпечення життєздатності комуністичного режиму та нового імперського утворення у формі СРСР. «Втратити Україну — втратити голову», — казав Ленін.

Саме Каганович запровадив режим «чорних дошок» як метод покарання селян Кубані і України шляхом примусового вилучення в них запасів зерна та інших продуктів.

Чільну роль у механізмі здійснення Голодомору в Україні відігравало кремлівське керівництво, яке було його ідеологом, замовником і організатором. Виконавцем, співучасником і посібником у здійсненні Голодомору було партійне і радянське керівництво України.

До республіканського ядра організаторів Голодомору входили перший секретар ЦК КП(б)У С.Косіор, голова РНК УСРР В.Чубар, голова ВУЦВК Г.Петровський, а також перші секретарі обкомів КП(б)У — зокрема, М.Хатаевич, Є.Вегер, Р.Терехов, В.Строганов, М.Майоров, С.Саркісов, Н.Алексєєв. Ці посадовці забезпечували здійснення Голодомору керівництвом нижчих рівнів.

Уважне вивчення документів, багато з яких тільки нещодавно були розсекречені, дає можливість усвідомити: голодомор планувався з Москви, а українські більшовики були слухняними виконавцями вказівок Кремля.

Причиною голоду вважають його штучний характер, походження, тобто свідомо організований тодішнім політичним керівництвом. Існує думка, що голод був наперед спланований задля фізичного винищення саме українських селян.

Незосніше всього був вигляд маленьких дітей, в яких висохлі, як у скелета, кінцівки звисали по сторонах, роздувшого живота. Голод стер з їх облич всі ознаки дитинства, залишивши в очах його далекий відблиск.

Смертність дітей сягала за деякими не повними підрахунками 50 і більше відсотків від загальної кількості померлих. Діти значно швидше захворювали внаслідок тривалого недоїдання і фізичного виснаження.

1 ЛИСТОПАДА - ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ МИТРОПОЛИТ АНДРЕЯ

(Закінчення. Поч. у попередньому номері)

До німецьких окупантів ставився негативно, знаючи їхні цілі супроти України, протестував проти ліквідації жидів (лист до шефа гестапо Г. Гімлера). Доручив монастирям переховувати жидів, а деяких зберіг у своїй резиденції. Митрополит Шептицький виступив проти політичних вбивств серед українців (послання «Не убий» від 21.11.1942). Був щирим українським державником. У квітні 1917 р. в листі до «Національної Ради» в Петербурзі висловив радість з приводу початків організації державного життя в Україні, закликаючи до консолідації сил для добра України. Так само привітав проголошення незалежності Карпатської України в 1938 р. з благословенням для прем'єра о. А. Волошина та народу. На початку німецької окупації Митрополит Шептицький привітав спробу проголосити уряд Української Держави (Паст, лист від 1.7.1941). У тому ж році очолив Українську Національну Раду, а в 1944 р. Всеукраїнську Національну Раду. У душі скріплення Церкви та народу звертався в час німецької окупації до православної Єрархії та православної інтелігенції у справі порозуміння, але відповіді були негативні. При тому Митрополит зазначив, що він не є кандидатом на київського митрополита чи евентуально патріарха й уважає, що ним може бути хтось із православних єрархів, коли він визнає юрисдикцію Вселенського Архиєрея (Папи Римського). Він уважав, що таке порозуміння потрібне також для будови «власної хати» (своєї держави). У своїй унійній праці Митрополит Шептицький стояв на становищі збереження рідних традицій, переданих єрархією XVII ст. Про унійні проблеми говорив у Римі в 1923 р., і ця доповідь була надрукована. Свої екуменічні ідеї виклав у вступі до німецького збірного видання «Християнський Схід» (Дер Христліхе Остен) та інших публікаціях (Регенсбург, 1939).

Екуменічна праця та ідеї Митрополита випередили на кількадесять літ екуменічні ідеї Другого Ватиканського Собору та Папи Івана XXIII. Митрополит Шептицький був синтезом тисячолітнього християнства в Україні. Один з найбільших єрархів Вселенської, а зокрема Української

Церкви. Видатний богослов, знавець східного богослов'я і традицій, як і західного, аскет, учитель Церкви, якого можна порівняти з такими учителями Церкви, як св. Василій Великий та Іван Золотоустий. Знаменитий місіонар і проповідник духовного життя. За життя визнаний українським народом рідним Мойсеєм.

Уже в першому посланні до духовенства в 1901 р. закликав духовенство бути приготованим до жертви крові за святу віру. Це здійснилося за царської і большевицької окупації.

Попри свої дуже важні обов'язки Єрарха і провідника, Митрополит Шептицький працював науково, писав глибокі філософсько-богословські та аскетичні твори, досліджував історію Церкви сам та доручив збирати документи до історії Церкви у Ватикані і Львові. Зібрані документи у Ватиканських Архівах видав кард. Йосиф Сліпий у видавництві Українського Католицького Університету в Римі Monumenta Ucrainae Historica тт. 1964-1976. Шептицький написав філософсько-богословський твір «Божа Мудрість», у якому є як частина моральної богословії «Християнська Праведність» (1935), в АЕВ, і окремою книжкою 1936 р. «Божа Мудрість», «Християнська Праведність» і «Дар Пятдесятниці» вийшли як Твори — Опера, 1973 р., як видання Укр. Кат. Університету, т. XLV-

XLVII. і 1983 -Твори — Опера LVI-LVIII. Усіх т. приготовано ХХ. Тепер ще з'явилися зібрані праці: «Твори. Пастирські листи» (Торонто, 1965. Твори. Пастирські листи з больш. і нім. окупації, 1939-44 pp I-II, 1961, 1969. Йорктон).

Більша праця про Митрополита Рутського в 3 томах залишилась у рукописі. Переклад творів св. Василія з оригінального грецького тексту вийшов 1929 р. Том IV-V Праць Богословської Академії у Львові, Твори Митрополита Андрея Шептицького. Пастирські послання до духовенства й вірних станіславівської єпархії (1899-1904, т. XIV. Праці Греко-Католицької Богословської Академії, 1935, Типікон-Рим, 1964 (франц. мовою) студія чернецого життя. За наукову працю був номінований дійсним членом НТШ (філол. секція (1925 р.) і почесним членом НТШ. Був дійсним і почесним членом Українського Богословського Наукового Т-ва, Почесним членом Т-ва «Просвіта» та інших.

Святість життя, душпастирська ревність, готовість на жертву за Христа (лист до Папи Пія XII) і свій нарід, праця для єдності Церкви, дбання про спасіння душ, смерть в опінії святости (ін одоре санктітатіс) були самозрозумілими причинами, щоб почати беатифікаційний процес Митрополита Шептицького. Ініціатором був Архиєп. І. Бучко, який призначив постулятора о. Крєвзу — Ржевуського, 1955. У 1957 змінив постулятора в особі о. М. Гринчишина, ЧНІ, а заступником призначив о. Делятре (француз). Від 1975 постулятором є о. С. Гарванко. Процес беатифікації офіційно відкрито в Римському Вікаріяті за Папи Івана XXIII. Першу фазу закінчено 1968, і папа Павло VI визнав за Митрополитом Шептицьким статус «слуги Божого». Ієрархія Української Католицької Церкви під проводом Кардинала Й. Сліпого, Кардинала М. Любачівського робила дальші заходи для пришвидшення беатифікаційного процесу і визнання Митрополита Шептицького «блаженим», незважаючи на спроти большевиків і деяких польських кругів. Синоди українського Єпископату в 1965-1983 рр. послали справу беатифікації Слуги Божого Андрея. Цей процес триває і донині.

Розклад занять у Недільній школі:

Субота

Години навчання	Кабінет № 5	Кабінет № 6	Кабінет № 7	Читальний зал
10.00	8 клас	6 клас	4 клас	7 клас
11.30	9 клас	5 клас	3 клас	2 клас
13.00	10 клас			

Катехити: Олійник Ірина Романівна – 8, 9, 10 класи; с. Григорія – 3, 4 класи; с. Мар'яна – 5, 6 класи
Наталія Кулиняк – дошкільна група, 1, 2, 7 класи.

Субота — 11.00 год. — вівтарна дружина (трапезна)

Неділя — 10.30 год.— дошкільна група, 11.15 – 1 клас (кабінет № 6)

Підготовка до першої Сповіді та урочистого Святого Причастя – у суботу 11.30 год – 7 кабінет

Увага!

Священнодійства "підгорецьких отців" неважні. Апостольська Столиця наголосила, що вироки Апеляційного трибуналу УГКЦ є остаточними

Як ми повідомляли, Апеляційний трибунал на другому ступені судочинства під час свого засідання, що відбулося 29 серпня 2008 року, розглянув апеляції ченців ЧСВВ Ілі А. Догнала, Методія Р. Шпіржіка, Маркіяна В. Гітюка та священника Самуїла Р. Обергаусера, визнав правові і фактичні аргументи вироків, винесених на першому ступені судочинства, потвердив ці вироки та виніс **кару великої екскомуніки**, яку проголосив Єпископ Сокальсько-Жовківський Михаїл (Колтун).

12 вересня 2008 року ченці Ілля А. Догнал, Методій Р. Шпіржік, Маркіян В. Гітюк та священник Самуїл Р. Обергаусер, на яких була накладена **кара великої екскомуніки**, звернулися до найвищого Трибуналу Католицької Церкви, Апостольської Сигнатури, із прохання перевірити, як вони самі стверджують «...скандальний процес, організований проти них», що відбувся у трибуналах УГКЦ, згідно якого була винесена **кара великої екскомуніки**.

Апостольська Сигнатура 7 жовтня 2008 року дала відповідь покараним особам, проінформувавши також Єпископа Сокальсько-Жовківського (Прот. 41750/08 VT), і зазначила: "...розглянувши ваші звернення до Святішого Отця та Верховно Архиєпископського Трибуналу, додані до вашого листа, ця Апостольська Сигнатура не знаходить жодних причин для того, щоб також втручатися у цю справу".

"Тим самим Апостольська Столиця, наголошує, що трибунали УГКЦ, на відміну від цього, що часто стверджують вищевказані особи, були компетентні, щоб розглянути дані карні справи і їхні вироки, згідно з якими вони були покарані **карою великої екскомуніки**, є остаточними", – для Департаменту інформації пояснив о. Віталій Токар, голова Колегіального трибуналу Сокальсько-Жовківської єпархії.

Порозумівшись із компетентною церковною владою, хочемо звернути увагу на те, що велика екскомуніка – це ствердження того, що люди, які нею покарані, виключені з літургійного спілкування цілої Католицької Церкви. Вірні Католицької Церкви не можуть спільно із цими особами здійснювати будь-які священнодійства чи отримувати їх від покараних. Уділені ними Святі Тайни є неважні!

Департамент інформації УГКЦ

Довідка

Історія судового процесу щодо "підгорецьких отців"

У перших числах червня 2008 року колегіальний трибунал Сокальсько-Жовківської єпархії у карних процесах ченців ЧСВВ Ілі А. Догнала, Методія Р. Шпіржіка, Маркіяна В. Гітюка та священника Самуїла

Р. Обергаусера виніс вироки на першому ступені судочинства про те, що зазначені священники повинні бути покарані **великою екскомунікою**.

Ці особи, ознайомившись із вироками, звернулися до трибуналу Сокальсько-Жовківської єпархії з апеляціями на ім'я Римського Архиєрея. Оскільки звинувачення, представлені обвинуваченням у вироках трибуналу першого ступеня судочинства, згідно з нормами законодавства Католицької Церкви, не є зарезервованими для розгляду Апостольському Престолу, ці апеляції у Верховно Архиєпископській Церкві не можна трактувати як справжні апеляції, а лише як звернення (прохання) до Римського Архиєрея відкликати справи для себе.

Щодо цього: кодифікаційна комісія *Кодексу Канонів Східних Церков* мала виразне бажання встановити, щоб кожна Східна Церква мала здатність організувати власні трибунали в такий спосіб, щоб вони могли розглядати справи в усіх ступенях судочинства аж до остаточного вироку із збереженням «звернення до Римського Архиєрея», що є винятковим випадком і не становить справжньої апеляції (див. *Nuntia* 3 (1976) 23), що і відбулося із набиранням чинності *ККЦ* (1 жовтня 1991р.).

Копії вироків колегіального трибуналу Сокальсько-Жовківської єпархії та так звані апеляції на ім'я Римського Архиєрея було надіслано до Найвищого Трибуналу Католицької Церкви, Апостольської Сигнатури, (SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAЕ TRIBUNAL), яка є компетентною відкликати справу Римському Архиєрею.

Слід наголосити, що згідно з кан. 1059 §2 це звернення у Верховно-Архиєпископській Церкві не призупиняє виконання влади суддею, який вже почав розглядати справу і який через те аж до остаточного вироку може продовжувати процес, хіба що стане відомо, що Римський Архиєрей відкликав справу для себе. Тому, враховуючи, що були подані апеляції, та взявши

до уваги припис кан. 1063 § 3 *ККЦ*, згідно з яким Апеляційним трибуналом у другому і дальших ступенях судочинства є Трибунал Верховно Архиєпископської Церкви, усі акти цих карних справ разом з апеляціями у термін, приписаний загальним законодавством, були передані до Апеляційного трибуналу для розгляду на другому ступені судочинства.

Апеляційний трибунал на другому ступені суду, знаючи, що Апостольська Столиця була проінформована про рішення трибуналу Сокальсько-Жовківської єпархії, і враховуючи, що Римський Архиєрей не відкликав справи для себе, розглянув апеляції ченців ЧСВВ Ілі А. Догнала, Методія Р. Шпіржіка, Маркіяна В. Гітюка та священника Самуїла Р. Обергаусера і на своєму засіданні, що відбулося 29 серпня 2008 року, визнав правові та фактичні аргументи вироків, винесених на першому ступені судочинства, потвердив ці вироки і виніс **кару великої екскомуніки**, яку проголосив Єпископ Сокальсько-Жовківський.

Копія відповіді Апостольської Сигнатури з перекладом:

7 жовтня 2008 року

Прот. N. 41750/08 V.T.

Всечесний отче І.А.Догнал!

Цей Найвищий Трибунал отримав вашого листа від 12 вересня 2008 року, в якому ви прохали, щоб Апостольська Сигнатура розглянула та перевірила «скандальний процес, організований проти нас» («*scandaloso processo organizzato contro di noi*»).

Однак, розглянувши ваші звернення до Святішого Отця та до Верховно Архиєпископського Трибуналу, додані до Вашого листа, ця Апостольська Сигнатура не знаходить жодних причин для того, щоб також втручатися у цю справу.

**З належною повагою,
Франс Данеельс,**

З політичних мотивів керівництво Радянського Союзу всіляко заперечувало голод в Україні, і тому про допомогу ззовні не могло бути й мови. Наприклад, реальну допомогу голодуючим українцям пропонували не лише інші держави, а й організації Західної України, такі як «Просвіта», ОУН, «Союз українок» та інші. Але зібране серед населення Західної України продовольство передати до Радянської України не вдалося, оскільки керівництво Радянського консульства у Львові запевняло, що голоду в Україні немає. Подаємо до вашої ласкавої уваги звернення тодішнього Єпископату УГКЦ щодо голоду на Великій Україні.

Пастирський лист в справі допомоги Великій Україні

Андрей Шептицький, Григорій Хомишин, Йосафат Коциловський, Григорій Лакота, Іван Лятишевський, Іван Бучко.

Всечесному Духовенству і Вірним Божий Мир Архієрейське Благословення.

Протестуючи недавно проти злочинів большевицької влади на Придніпрянській Україні, а передусім проти злочинів поповнених на сільському населенню - Ми спільним письмом заохочували Вас до посту, жалоби молитви, до добрих діл для випрошення з неба Божого милосердя для страждучих і умираючих з голоду наших братів.

Ціле українське громадянство нашого краю послухало Нашого зазиву і Комітет Ратунку України установив по порозумінню з Нами на 29 жовтня - день національної жалоби і протесту, звертаючись до духовенства з проханням торжественних богослужень і відповідних проповідей на цей день.

Ідучи назустріч бажанню Комітету, відзиваємося знову сим спільним посланієм до вірних Нашої Церковної Провінції. Відзиваємося спільним посланієм до всіх, щоби всіх з'єднати у любові для наших терплячих братів.

Іде про ратування нашого народу, мусимо бути злучені Любов'ю до того народу Христовою любов'ю в одно. Ця любов розтягається далеко поза границі Нашої Церковної Провінції й обнімає всіх Українців і поза ними всіх терплячих,

кривджених і вбогих. Вона обнімає і всіх незєдинених наших братів, що не мають великого щастя належати до вселюдної Церкви, до того Христом уставленого, а по цілому світі розсіяного всевітнього брацтва любови. Наша любов звертається з особливим співчуттям і глибоким боєм до тих, що там за кордонами терплять невиносимі муки і вмирають з голоду. На вид того, що там діється, дроз грози і співчуття переходить майже ціле людство. Але те загальне співчуття не ратує голодуючих. Людська поміч при найліпшій волі мало може супроти страшної руїни. Ми майже безсильними свідками нечуваних і небувалих подій.

Всеж таки з великою вдячністю мусимо на цьому місці згадати ті спочування нашої неволі зі сторони многих людей і народів, викликані Нашим першим письмом. З особливою вдячністю вітаємо започатковану віденським Кардиналом Архієпископом Теодором Інніцером акцію для ратування України через створення у Відні інтернаціонального, міжконфесійного комітету.

А понад все віра кріпить Нас обітницею, що можемо упросити з неба Божого милосердя. Віра кріпить нас обітницею тріумфу правди і справедливости.

Ми віримо й надіємося, що «Воскресне Бог і розсиплються вороги Його і втікають від лица Його. Як щезне дим так і щезнуть, як тає віск від вогню. Так погинуть грішники від лица Божого, а правед-

ники звеселяться».

Першим нашим письмом Ми взивали Вас взагалі до молитви, жалоби й покути, а сьогодні вертаємо до того самого та заряджуємо, щоби в неділю 29 жовтня - в день, коли обходимо празник Христового Царства — відбулися по всіх церквах торжественні богослуження, при яких буде відчитане се Наше письмо з відповідними поясненнями, притім додаємо ще усилену раду покутних діл, посту, сповіди й милостині.

Від травня відбуваються по парохіях торжества, при яких українська молодь прирікає Христові Цареві досмертну вірність. В надії, що та посвята Христові обійме усю нашу молодь - особливим покликком звертаємось до неї. «Много може молитва праведного», - каже св. ап. Яков. Ми тим словом звертаємося до Тебе, Українська Католицька Молоде: много може молитва невинних і чистих сердець. Прирікаючи Христові-Цареві в день Його празника не ціле життя вірність і послух, памятай про тих, що конаючи в болях, не мають потіхи молитви, св. Тайн і християнського похорону. Ви, невинні душі молодих, приймайте на себе хоч малу частину їх терпінь. Своєю покутою й молитвами сплатіть справедливости Божій за них. Такий закон Церкви - Христового тіла: як Христос муками і смертю заплатив за наші провини, так і ми одні за одних можемо терпіти, надолужувати, жертвувати своє життя та тим приспішувати кінцеву славну перемогу Христа.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і причастя Святого Духа най буде зі всіма вами.

Дано 17 жовтня 1933

Відозва до вірних Єпископату Галицької Церковної Провінції “Україна в передсмертних судорогах”

Україна в передсмертних судорогах. Населення вмирає голодовою смертю. Побудована на несправедливости, обмані, безбожництві та деправації людодіна система державного капіталізму довела багатий недавно край до повної руїни. Перед трьома роками Зверхник Католицької Церкви, св. отець Папа Пій XI енергічно протестував проти всего, що в большевизм є противне християнству, Богови та людській природі, перестерігаючи перед страшними наслідками таких злочинів. І цілий католицький світ, а з ним і ми, лучилися з тим протестом. Днес бачимо наслідки поступовання большевиків: положення зі кожним днем стає страшніше. Вороги Бога і людства відкинули релігію - основу суспільного ладу, відібрали свободу - найбільше добро людини, зі свобідних горожан-селян — зробили невольників, і не мають досить розуму, щоби їх кормити за тяжку невольничу працю в поті чола.

На вид таких злочинів німіє людська природа, кров стинається в жилах.

Безсильні принести яку-небудь матеріальну поміч конаючим братам, вживаємо наших вірних, щоби молитвами, постами, всенародною жалобою, жертвами і всіми можливими добрими ділами християнського життя, випрошували з неба поміч, коли на землі нема ніякої надії на людську поміч.

А перед цілим світом знову протестуємо проти переслідування малих, убогих, слабих і невинних, та гонителів оскаржуємо перед Судом Всевишнього.

Кров робітників, що в голоді оралі чорнозем України, кличе о пімсту до неба, а голос голодних женців дійшов до ушей Господа Саваота.

Усіх християн цілого світа, усіх віруючих в Бога, а особливо всіх робітників і селян, передовсім усіх наших земляків просимо прилучитися до цього голосу протесту та болю і розповсюдити його у

якнайдальші країни світа.

Усі радіостанції просимо рознести наш голос цілому світові: може дійде він і до убогих хатин конаючих з голоду селян.

Нехай перед страшною смертю серед лютих страждань голоду буде для них хоч малою потіхою гадка, що їх брати знали про їх страшну долю, над ними боліли і терпіли, за них молилися.

А Ви, страждучі й конаючі Браття, призывайте Милостивого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа; люті терпите муки - приймайте їх за гріхи свої, за гріхи цілого народу і кажіть з Ісусом Христом: «Хай буде воля Твоя, Отче небесний!». Принята для Божої волі смерть - це свята жертва, що з жертвою Ісуса Христа злучена, принесе Вам Небесне Царство, а цілому народові спасіння. Надія наша в Бозі!

Дано у Львові в день св. Ольги, дня 24 липня р. Б. 1933.

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 18 листопада 2008 р.				
Андрій Славник	01.07.1986 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 108/3, кв. 84
Маргарита Солоніна	13.07.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. П. Орлика, 7/2, кв. 17
Вінчання – 22 листопада 2008 р.				
Мар'ян Лабай	06.01.1981 р. с. Унятичі	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 76, кв. 187
Мар'яна Цар	26.08.1988 р. с. Демня	греко-католицьке	вільний	с. Демня Миколаївського району
Руслан Ганусей	30.06.1990 р. м. Дрогобич	римо-католицьке	вільний	вул. Війтівська Гора, 204
Маріанна Пастушак	29.08.1992 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. І. Франка, 5
Вінчання – 23 листопада 2008 р.				
Олег Чорній	20.10.1979 р. м. Свалява	греко-католицьке	вільний	вул. І. Франка, 1, кв. 27
Аліса Павлюк	13.07.1984 р. м. Челекен	мусульманське	вільний	пос. Североенсейск (Росія)

Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подруж, просимо повідомити парафіяльний уряд.

Унів та Глиняни зустрічають наших прочан

“На двох крилах людина злітає понад земним, а саме, на крилах правоти і чистоти. Правота має бути в наміренні, а чистота в почутті” (наслідування Христа, гл. 4, ст. 81). Саме з такими наміреннями і почуттями, скинувши з себе світські земні турботи та лінощі, ранньої суботньої днини вирушили прочани від церкви Пресвятої Трійці на прощу до Унева.

Почався цей день для прочан, благословенням отця Тараса Гарасимчука, щоденними ранішніми молитвами з отцем Ростиславом. А далі в дорозі — вервиця з розважаннями, яка молитовно єднала з Пречистою Дівою Марією, Ісусом Христом. Також лунали пісні на прославу цих двох Непорочних сердець.

Не зчулись, як прибули до Унева. Святоуспенська Унівська Лавра зустріла жовтневою прохолодою, але духовним теплом. Тут ми були не одні. Сюди прибувають прочани у великі свята і в будні, зранку і ввечері, влітку і взимку. Тут збираються ті, які вміють жити чи намагаються жити за Божими законами. Тут легко зібратися з думками своїми – вони не розсіваються на зовнішній світ. Тут не дбаєш про чудні, а інколи і химерні людські вчинки. Ласка Божа тут не сходить на тих, хто думає про земне.

Служба Божа, яку очолив о. Ростислав, сповідь в унівських монахів-скитів, Святе Причасття біля Чудотворної Унівської ікони Пресвятої Богородиці об'явили нам (і це кожен відчув) велику благодать, Божу ласку, надихнули нас на думку про те, що не треба нам аналізувати зависоке для нас, досліджувати Божі приписи, а приймати все, що нам дано з Висоти, від Бога.

Незабутнє враження залишилось в нас від відвідин Чернечої гори. Скромні барвінкові могили монахів ніби гармонували зі скромним життям їх і їх братів – монахів. Вразили слова, написані на

хрестах як заповіт тим, хто живе: «Пам'ятайте, ми вже в дома, а ви ще в гостях...». Фізично важкувато було подолати сходинки до могил монахів, але кожна з них ніби наближала нас до святості, до Бога, до Пречистої Диви Марії. Відчувалася символічність у цьому сходженні на Чернечу гору: путь в преісподню тернистий, але там – Благодать. Не хотілось покидати це святе місце. Мудрі і щирі наставницькі слова о. Ростислава заставили кожного з нас задуматися: а як ми живемо тут, в гостях, з чим прийдемо додому, до Бога?

Особливим моментом прощі був молебень до Богородиці перед Унівською чудотворною іконою Пресвятої Богородиці. В час молебню Діва Марія ніби прихилилась до нас всіх і до кожного зокрема, щедро обдаровувала ласкою, вилучала наші подяки, просьби, тайни, благословення усіх нас, наші сімі, всіх отців — священників храму Пресвятої Трійці. Невимовною красою для всіх нас була екскурсія територією Лаври разом із монахами монастиря. Не хотілося покидати це місце святе, але нас очікувала зустріч у Глинянах із храмом Успення Пресвятої Богородиці, з відновленим образом розп'яття Ісуса Христа. Напис на на образі “Прийдіть до мене всі...” — це просьба — запрошення до всіх і вся. “Прийдіть” і пізнайте правду — а правда вас вільними зробить” (Ів. 8,32). Про святість цього місця багатоважно говорить те, що Папа Римський Пій XI надав Храму право відпустів у найбільші свята: Вознесіння Господнього, Празник Пресвятої Євхаристії, Різдва Святого Івана Хрестителя, Успіння Пресвятої Богородиці. Дуже приємно вразила нас зустріч з місцевим священиком отцем Дмитром, його розповідь про храм не тільки як Дім Божий, але і як цінну пам'ятку архітектури

XV століття (вітарна і центральна частина) і XVI- XVII ст. (бабинець). Усі ми будемо ширити відомості про надпрестольну ікону Розп'яття Ісуса Христа, подаровану Богданом Хмельницьким (згідно чисельних джерел він був у Глинянах з козацьким військом у 1648 р.). Так от, впродовж трьох століть ікона зістарилась, потемніла. І саме у Свят-вечір 1936 р. діти побачили (є ще свідок цієї події) через вікно у світлиці вогонь. Це ікона Розп'яття випромінювала яскраве світло. Темне тло через три тижні озолотилося. Таким воно є і зараз. Сонце сховалось за обрій, нагадало нам про час повернення додому, про закінчення нашої такої милої, чудової прощі-подорожі.

Ми, всі прочани, надзвичайно вдячні парохіві отцеві Таросові за організацію такої поїздки, отцеві Ростиславу за цілоденну спільну молитву, повчання, напутні слова. Хай Вам Бог у всьому допомагає, а Матір Божа опікується Вами і Вашими сім'ями.

Вдячні прочани

ОГОЛОШЕННЯ

Згідно Указу Президента України кожного року четверта субота листопада є днем вшанування жертв Голодоморів та політичних репресій. Цього року вся Україна обходитиме 75-ті роковини Голодомору у суботу, 22 листопада. У Катедральному Соборі Пресвятої Трійці з приводу скорботної річниці заплановані наступні заходи:

11.00 - Божественна Літургія за жертви.

15.30 - Реквієм та панахида.

Наші парафіяни:

Василь Лаганяк, 1985 р.н. – Христина Маслюк, 1985 р.н.;
Роман Яремчук, 1984 р.н. – Оксана Городиська, 1985 р.н.;
Роман Гром, 1982 р.н. – Ірина Коваль, 1983 р.н.;
Ігор Мутка, 1982 р.н. – Зоряна Грузинська, 1984 р.н.;
Володимир Мисько, 1974 р.н. – Леся Кішко, 1984 р.н.;
Віктор Прадід, 1983 р.н. – Ірина Марголич, 1983 р.н.

отримали Святу Тайну Подружжя.

Вітаємо Вас, дорогі у Христі,
із одруженням і зичимо Вам любові, злагоди,
миру, здоров'я, вірності та багато діточок!

Слухайте релігійну радіопередачу “Християнська хвиля”

на дрогобицькому радіо
“Франкова земля” щосуботи о 16.00 год.
“Християнська хвиля” — це спільний проект
парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича та Комісії
у справах молоді Самбірсько-Дрогобицької Єпархії УГКЦ.

Отримали Святі Тайни Хрещення та Миропомазання:

Максим Ільницький, Анастасія Синельник,
Софія Медведик, Роман Федуняк, Ірина Степанова,
Софія-Анна Янишин, Вероніка Кріль, Артем Грущак,
Юлія Леснянська, Тетяна Стасишин.

Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Наші жертводавці:

10 грн. - п. Надія, п. Надія, п. Надія, п. М. Пашко.
20 грн. - п. Михайло, п. Оксана, п. Василь, п. Гадяк.
30 грн. - безім., п. Руслан. 40 грн. - п. Грицай.
44 грн. - п. Володимир. 50 грн. - п. Василь,
пп. Грабовська-Тесля, безім., п. Люкас, безім., п. Ольга,
п. Люкас, п. Марта, п. Володимир, п. Ігор, п. Галина,
п. Ольга, п. Уляна. 80 грн. - безім. 100 грн. - п. Галина,
п. Юрій, п. Модрицька. 120 грн. - п. Марта.
200 грн. - безім., безім. 1000 грн. - безім.
На сиротинець: 20 грн. - п. Анна. 40 грн. - п. Грицай.
200 грн. - пп. Олена та Ігор. 5 євро. - п. Микола.

*Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.*

Оголошення

У неділю, 23 листопада, у парафії проводитиметься
збірка на потреби потерпілих внаслідок вибуху у будинку
102 по вулиці Самбірській. Такими чином перший тацовий
збір в часі Літургії буде для потерпілих, а другий - на
потреби парафії.

Управління парафії

Відійшли у вічність:

Микола Гіпс, 63 р.; Андрій Поточняк, 36 р.;
Ярослав Мартинів, 68 р.; Зоя Хом'як, 72 р.;
Надія Сладкоштієва, 58 р., Пилип-Євген
Шипайло, 65 р.; Денис Луценко, 47 р.;
Михайло Строцький, 77 р.; Василь Самусь, 66 р.
Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і
складаємо співчуття рідним та близьким покійних.

Розклад Богослужінь з 18.11 по 30.11.2008 р.Б.

Кожної неділі:

6.00 – Утреня.
7.00, 8.30, 10.30, 12.00, 17.00 – Божественна Літургія.
18.00 – Вечірня.

Будні дні:

7.00 – Ранішні молитви.
7.30 – Божественна Літургія за упокій.
17.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
18.00 – Вечірні молитви.

Субота:

7.00 – Ранішні молитви.
7.30 – Божественна Літургія за упокій.
9.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
17.00 – Велика Вечірня.
18.00 – Науки для хресних батьків.

Четвер, 20.11.2008р.:

7.00 – Ранішні молитви.
7.30 – Божественна Літургія за упокій.
17.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
18.00 – Велика Вечірня з Литією.

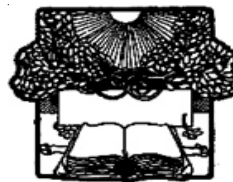
П'ятниця, 21.11.2008р. Святого арх. Михаїла:

6.00 – Утреня.
7.00, 8.30, 10.30, 17.00 – Божественна Літургія.
Мирування.
18.00 – Вечірня.

“Біблійні читання”

Запрошуємо

кожного вівторока,
у читальному залі
нашої парафії о 19.00 год.

Почитання мощів

Згідно церковного календаря 25 листопада вшануємо
пам'ять святого свмч. Йосафата, а 26 листопада - пам'ять
святого Івана Золотоустого.

З цієї нагоди напередодні, 24 листопада, після вечірнього
Богослужіння буде торжественно винесено раку з частинками
мощів святих. Перед мощами буде відслужено Молебен та
здійснено водосвяття, а також відчитано молитви на
оздоровлення.

Почитання мощів відбуватиметься впродовж трьох днів.

Подяка

Найщиріші слова подяки заносу кожному, хто
склав свої привітання з нагоди 40-ліття моїх уродин.
Ваша присутність у цей день на молитві, ваша
посмішка, ваше тепле слово чи ваш телефонний
дзвінок - це ваше признання та повага до свого
пастиря. Дякую всім, хто причинився до організації
свята. Наступного дня Святу Літургію я жертвував
Богові за вас. Спасибі всім вам.

митр. прот. Тарас Гарасимчук